

Disciplinárny senát

Rozhodnutie

Disciplinárny senát v zložení z predsedu JUDr. Ľudmily Škvaridlovej a členov Doc. JUDr. Mgr. Martiny Gajdošovej, PhD. a JUDr. Petra Bebeja v disciplinárnej veci vedenej proti Mgr. E. E., sudcu Okresného súdu X na ústnom pojednávaní konanom dňa 24.apríla 2018 takto

rozhodol :

Určuje sa, že písomné napomenutie uložené Mgr. E. E., sudcovi Okresného súdu X, predsedom Okresného súdu X zo dňa 26.júla 2017 sp. zn. Spr 1802/17, udelené na základe § 117 ods.7 z. č. 385/2000 Z. z. – o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnkov je **n e p l a t n é**.

O d ô v o d n e n i e :

Predseda Okresného súdu X (ďalej len „predseda súdu“) uložil sudcovi Okresného súdu X Mgr. E. E. (ďalej len „sudca“) písomné napomenutie dňa 26.júla 2017 Spr 1802/17 podľa § 117 ods.7 z. č. 385/2000 Z. z. – o sudcoch a prísediacich za nedostatky, lebo podľa záverov uvedených v Náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II. ÚS 391/2016-118 zo dňa 10.11.2016 sa sudca nedostatočným spôsobom koncentroval na vybavenie predmetnej veci sp. zn. 7C 196/2009 a preto bolo porušené právo sťažovateľky M. H. Žiadal sudcu, aby v občiansko-právnom konaní ďalej konal a nedopustil sa zbytočných prietáhov, v opačnom prípade bude postupovať v súlade s ustanovením § 120 a nasl. z. č. 385/2000 Z. z. – o sudcoch a prísediacich.

V písomnom napomenutí ďalej uviedol, že ako predseda súdu zistil, že dňa 27.2.2017 bol Okresnému súdu X doručený Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 391/2016-118 zo dňa 10.11.2016, v ktorom bolo sťažovateľke M. H. priznané finančné zadosťučinenie v sume 9.000 eur a trovy právneho zastúpenia v sume 435,66 eur z dôvodu, že právo na prejednanie jej záležitostí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu X v konaní vedenom pod sp. zn. 7C 196/2009 porušené bolo.

V Náleze Ústavný súd SR konštatoval, že posudzovaná vec vykazuje znaky faktickej zložitosti, ako aj to, že sťažovateľka rôznym spôsobom čiastočne prispela k doterajšej dĺžke konania, ale na druhej strane bola objektívne konštatovaná aj neefektívna a nesústredená

činnosť okresného súdu, čím došlo k určitým objektívnym priet'ahom vzhľadom na dĺžku konania. Subjektívne priet'ahy sudcu v predmetnom náleze konštatované neboli.

Predseda súdu zohľadnil pri uložení napomenutia sudcovi celkovú jeho vysokú a neprimeranú zaťaženosť, ale aj napriek tomu, že síce dosahuje celkovo kvantitatívne výborné výsledky v rozhodovacej činnosti, hľadá sa na sudcu akoby nebol disciplinárne postihnutý.

Uvedené napomenutie napadol sudca návrhom na určenie neplatnosti písomného napomenutia.

Sudca s týmto napomenutím nesúhlasí z dôvodu, že odkedy sa stal zákonným sudcom koná plynule s vedomím povinnosti a pri maximálnom úsilí konať tak, aby vec bola rozhodnutá v primeranej lehote. Táto právna vec objektívne nebola v primeranej lehote právoplatne meritórne rozhodnutá, avšak výlučne z objektívnych dôvodov. Nenastali v nej priet'ahy v konaní zo subjektívnych dôvodov na jeho strane, neexistuje jeho zavinenie, úmyselné ani nedbanlivostné, za objektívne existujúce priet'ahy v konaní konštatované v Náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Samotný Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, o ktorý predseda súdu opiera písomné napomenutie a jeho konštatovanie porušenia ústavného práva sťažovateľky – účastníčky konania v príslušnom občianskom súdnom konaní na prerokovanie veci v primeranej lehote, sám o sebe nie je a ani nemôže byť bez ďalšieho dôvodom vyvodzovania disciplinárnej zodpovednosti, ani postih sudcu písomným napomenutím, ako to činí predseda súdu. Sudca považuje písomné napomenutie predsedu súdu za neurčité, pretože nie je z neho totiž možné zistiť, akým spôsobom, akým konkrétnym konaním (pochybením) ako sudca zaviniť priet'ahy v konaní. Ak mu kladie za vinu nekonanie, nie je zrejmé, v akom období nekonal a z akých konkrétnych skutočností vyplýva, že išlo o zavinené nekonanie na jeho strane (subjektívny priet'ah).

Poukázal na § 117 ods.7 z. č. 385/2000 Z. z., v zmysle ktorého nedostatky v práci menšieho významu alebo pokles pri správaní menšieho významu môže orgán, ktorý je oprávnený podať návrh na začatie disciplinárneho konania, vybaviť, ak je to postačujúce aj tým, že sudcu písomne napomenie.

Uviedol, že v písomnom napomenutí je predseda súdu povinný jasne skutkovo vymedziť, pre aké nedostatky alebo poklesky v správaní menšieho významu konkrétneho sudcu touto sankciou postihuje (rovnako ako disciplinárny návrh musí obsahovať jednoznačnú identifikáciu skutku, pre ktorý je sudca sankcionovaný).

V súvislosti s tým poukázal na § 120 ods.6 z. č. 385/2000 Z. z., v zmysle ktorého opis skutku, pre ktorý sa navrhuje začatie disciplinárneho konania, musí s ohľadom na konkrétne okolnosti obsahovať uvedenie miesta, času, spôsobu jeho spáchania, spôsobeného následku, prípadne uvedenie iných skutočností a to tak, aby skutok bol dostatočne konkretizovaný a nemohol byť zamenený s iným skutkom a aby bolo odôvodnené použitie určitého disciplinárneho opatrenia. Návrh tiež obsahuje právnu kvalifikáciu skutku s uvedením príslušného zákonného ustanovenia.

Písomné napomenutie neobsahuje opis skutku a dokonca ani jeho právnu kvalifikáciu – nie je v ňom uvedené, či sudca bol sankcionovaný pre nedostatky v práci menšieho významu alebo poklesky v správaní menšieho významu v súlade s dikciou § 117 ods.7 zákona o sudcoch a príseďiacich. V písomnom napomenutí sa uvádzajú len nedostatky. Takéto neurčité písomné napomenutie ho stavia do pozície sudcu, ktorý je sankcionovaný - písomne napomenutý a nevie z akých konkrétnych dôvodov.

Poukázal tiež na § 117 ods.8 zákona o sudcoch a príseďiacich, v zmysle ktorého sudca má právo sa proti písomnému napomenutiu brániť návrhom ako je tento, avšak neurčito z písomného napomenutia spôsobuje, že fakticky proti čomu sa má vlastne brániť ako dôsledok toho, že nevie, čo sa mu kladie za vinu. Takéto neurčité písomné napomenutie mu súčasne svojou neurčitosťou odníma právo vlastnej obhajoby v tomto konaní.

Písomné napomenutie hodnotí ako zmätočné, nielen pre jeho neurčitosť, ale aj argumentačnú nekonzistentnosť. Sám predseda súdu s poukazom na relevantný Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky v písomnom napomenutí uvádza, že ním bola „objektívne konštatovaná neefektívna a nesústredená činnosť okresného súdu, čím došlo k objektívnym priet'ahom vzhľadom na dĺžku konania“. Sám uvádza, že „subjektívne priet'ahy sudcu v predmetnom náleze konštatované neboli“.

V ďalšom ho predseda súdu hodnotí ako sudcu kladne, poukazuje na jeho vysokú zaťaženosť a kvantitatívne výborné výsledky v rozhodovacej činnosti. Vzápätí poukazuje na Nález Ústavného súdu SR, z ktorého má vyplývať, že sudca sa nedostatočným spôsobom koncentroval na vybavenie predmetnej veci, čo malo byť dôvodom porušenia ústavného práva sťažovateľky.

Z celého písomného napomenutia možno vyvodit' len to, že v predmetnej civilnej veci sudca mal podľa predsedu súdu konať neefektívne a nesústredene, čím porušil ústavne garantované právo sťažovateľky na prejednanie veci v primeranej lehote. Okrem toho, že z písomného napomenutia nevyplývajú konkrétne skutočnosti, resp. časové obdobia neefektívnosti, takýto záver vôbec nevyplýva ani z predmetného Nálezu Ústavného súdu SR. Ústavný súd sám v argumentácii primárne zdôrazňuje správanie sa sťažovateľky v predmetnom konaní a poukazuje na to, akým spôsobom prispela k celkovej dĺžke konania. Porušením práva sťažovateľky konštatoval už len tým, že konanie trvá 23 rokov a len z toho vyvodil záver o neefektívnosti konania okresného súdu. Nijako nedefinoval časové obdobia nečinnosti alebo procesné úkony, ktoré mali byť neefektívne. Konštatoval, že tu boli aj obdobia, keď vo veci konal nadriadené súdy (krajský súd, najvyšší súd). Uvedené obdobia konania však nemôžu ísť na ťarchu súdu prvého stupňa. Podstatné je, že ani sám ústavný súd neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, z ktorých by vyplývalo jeho zavinenie za priet'ahy v predmetnom konaní.

Z celkového kontextu uvedeného nálezu vyplýva len to, že každé konanie, ktoré trvá 23 rokov, je neprimerane dlhé a nesúladne s článok 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky a Článkom 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, na základe čoho má sťažovateľ právo na primerané finančné zadost'učinenie. Tento záver ústavného súdu platí bez ohľadu na to, kto spôsobuje nedôvodné priet'ahy, či sám sťažovateľ, konajúci sudca alebo všetci sudcovia (vrátane nadriadených súdov) ingerujúci do konania, či už z podnetu podávaných opravných prostriedkov alebo inej formy procesnej obrany účastníka konania (napr. námietok zaujatosti, návrhom na delegáciu veci a podobne), alebo do akej miery je právna vec právne alebo fakticky zložitá.

Ústavný súd svoj záver o porušení ústavne garantovaného práva sťažovateľky vyvodil už len zo samotnej neprimeranej dĺžky konania bez toho, aby konštatoval subjektívne priet'ahy v konaní na strane ktoréhokoľvek sudcu, ktorý sa na konaní zúčastnil. Konštatoval teda výlučne objektívny priet'ah v konaní.

Sudca uviedol, že neprimeranú dĺžku konania totiž spôsobila sama sťažovateľka šikanóznym výkonom svojich procesných práv a okresnému súdu bolo ústavným súdom vytknuté len to, že s týmto šikanóznym výkonom jej práv sa nedokázal efektívnejšie vysporiadať, rovnako ako krajský súd a najvyšší súd, na ktorých sa predmetný spis nachádzal, taktiež nezanedbateľné časové obdobie. Sama sťažovateľka ako účastníčka konania a navrhovateľka

od podania návrhu (1992) bola schopná doplniť svoj návrh tak, aby obsahoval zákonné náležitosti až v roku 2015, t. j. po 23 rokoch. Už len z tejto skutočnosti je zrejmé, že neprimeranú dĺžku konania zapríčinila sama navrhovateľka.

Sudca v závere svojho návrhu na určenie neplatnosti písomného napomenutia uviedol, že rozporuplnosť podaného písomného napomenutia dostatočne dokumentuje aj vyjadrenie predsedu súdu k ústavnej sťažnosti, ktorý v konaní pred ústavným súdom zastával k priet'ahom sudcu v konaní diametrálne odlišný názor, ako sudcom napádanom písomnom napomenutí.

Na základe vyššie uvedených skutočností navrhol, aby disciplinárny senát podľa § 117 ods.7,8 zákona o sudcoch a prísediacich rozhodnutím určil, že písomné napomenutie predsedu Okresného súdu X zo dňa 26.7.2017 sp. zn. Spr 1802/17 je neplatné.

K uvedenému vyjadreniu podal písomné stanovisko predseda Okresného súdu X zo dňa 26.septembra 2017, v ktorom uviedol, že v rámci kompetencie predsedu súdu si preštudoval Nález Ústavného súdu SR, ako aj spis Okresného súdu X sp. zn. 7C 196/2009, ale aj vyjadrenie zákonného sudcu Mgr. E. E. k nálezu a dospel k názoru, že za vzniknutý stav predmetného konania zodpovedá okrem iného aj zákonný sudca Mgr. E. E. s tým, že je postačujúce uložiť mu disciplinárne opatrenie v súlade s ustanovením § 117 ods.7 z. č. 385/2000 Z. z. – o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o sudcoch“), t. j. predmetného písomného napomenutia (ďalej len „napomenutie“) a nie je potrebné podať návrh na disciplinárne konanie podľa § 120 ods.1 a nasl. zákona o sudcoch. Pri svojom rozhodovaní zohľadnil aj celkovú vysokú a neprimeranú zaťaženosť sudcu, ako aj dosiahnuté celkovo kvalitatívne výborné výsledky v rozhodovacej činnosti, ako aj to, že sa neho hľadá akoby doposiaľ nebol disciplinárne postihnutý tak, ako je to uvedené v predmetnom napomenutí. Napomenutie, ktoré bolo sudcovi uložené, nebolo uložené za zavinené konanie sudcu, ktoré malo za následok priet'ahy v súdnom konaní, v žiadnom prípade nie je postihom za disciplinárne previnenie alebo závažné disciplinárne previnenie, alebo závažné disciplinárne previnenie nezlučiteľné s funkciou sudcu, pretože, ak by išlo o takýto prípad v predmetnej veci, by bolo nutné podať návrh na začatie disciplinárneho konania v súlade s ustanovením § 120 ods.1 a nasl. zákona o sudcoch. Potom by predseda súdu nerozhodoval vo vlastnej kompetencii o uložení disciplinárneho opatrenia. K takejto situácii však nedošlo práve z dôvodu uvedeného v predmetnom napomenutí a preto nejde o prípad disciplinárneho konania podľa § 120 ods.1 a nasl. zákona o sudcoch. V konečnom dôsledku v predmetnom písomnom napomenutí sa konštatuje, že subjektívne priet'ahy sudcu zistené neboli a aj preto bol ustálený záver o postačujúcom postihu formou písomného napomenutia, t. j. formou disciplinárneho opatrenia, nepodaním návrhu na disciplinárne konanie s možnosťou uloženia prísnejšej formy sankcie.

Celý návrh sudcu sa však nesie v duchu toho, že bol proti nemu podaný návrh na začatie disciplinárneho konania, pričom je nutné opätovne zdôrazniť, že takýto návrh proti nemu podaný nebol. Z napomenutia vyplýva, že sudca bol „iba“ písomne napomenutý pre nedostatky v práci menšieho významu, ktoré spôsobili, že predmetné konanie doposiaľ nie je právoplatne skončené a to pre nedostatočný spôsob koncentrovania sa na vybavenie predmetnej veci, čo nie je žiadnym spôsobom sankcionované v predmetnom právnom predpise (zákon o sudcoch), pretože sa má za to, že už takýmto „ upozornením“ možno dosiahnuť nápravu. Je však nutné konštatovať, že predmetné konanie nie je skončené ani po 23 rokoch, čo možno pripísať aj neefektívnemu a nesústredenému konaniu sudcu, ktorý mal vec pridelenú od 6.6.1994. Preto tvrdenie o neefektívnom a nesústredenom konaní dotknutého sudcu je v tomto prípade vyplývajúce aj z logiky vecí, tvrdením absolútne

relevantným. V súdnej praxi takéto konanie možno nespochybniteľne posúdiť iba ako dlhé konanie, ktoré už samo o sebe nie je možno akceptovať, pričom pri podrobnom preštudovaní spisu, je možné zistiť nedostatky v práci sudcu menšieho významu, ktoré korešpondujú záveru, ktorý bol uvedený v napomenutí.

Sudca napáda aj formálne nedostatky písomného napomenutia, v tomto smere poukázal na to, že ustanovenie § 117 ods.7 zákona o sudcoch neobsahuje predpísané náležitosti a formu písomného napomenutia. Nie je teda možné dospieť k záveru o neplatnosti písomného napomenutia z formálnych dôvodov. Nesúhlasil s tvrdením, že písomné napomenutie, rovnako ako disciplinárny návrh sa striktne musí riadiť ustanovením § 120 ods.6 zákona o sudcoch, na ktoré dotknutý sudca poukazuje, pretože toto ustanovenie rieši otázku náležitosti návrhu na začatie disciplinárneho konania, pričom podotýka, že takýto návrh podaný nebol. Naopak z tohto písomného napomenutia, najmä z jeho obsahu vyplýva, že skutok, ktorý zakladá disciplinárnu zodpovednosť je v ňom opísaný a nemôže byť zameniteľný, chápe ho aj sudca, ktorý sa nutne musel touto problematikou zaoberať, pričom napomenutie bolo vyhotovené a doručené sudcovi v písomnej forme, ktorú zákon predpisuje. Nezanedbateľným momentom pri vydaní písomného napomenutia je tá skutočnosť, že nebolo výsledkom disciplinárneho konania a je preto rozlišovať postup pri ukladaní disciplinárneho opatrenia v disciplinárnom konaní (§ 120 ods.1 a nasl. zákona o sudcoch) a postup mimo rámca disciplinárneho konania (§ 117 ods.7 zákona o sudcoch). Za nedostatky v práci menšieho významu môže byť sudca písomne napomenutý mimo rámca disciplinárneho konania disciplinárneho senátu predsedom súdu, čo rozhodne nie je činnosťou, ktorú má na mysli ustanovenie § 119 ods.1 zákona o sudcoch, pretože podľa tohto zákonného ustanovenia disciplinárnu zodpovednosť zisťuje a disciplinárne opatrenia ukladá disciplinárny senát v prípade, že bol podaný návrh na začatie disciplinárneho konania. Opätovne zdôraznil, že návrh na začatie disciplinárneho konania podaný nebol.

Navrhol návrh sudcu na určenie neplatnosti písomného napomenutia zamietnuť.

Sudca podal na disciplinárny senát dňa 22.marca 2018 stanovisko k vyjadreniu predsedu okresného súdu, v ktorom uviedol, že z obsahu vyjadrenia predsedu okresného súdu vyplýva, že napomenutie, ktoré bolo sudcovi uložené, nebolo uložené za zavinené konanie sudcu, ktoré malo za následok prietahy v súdnom konaní, v žiadnom prípade nie je postihom za disciplinárne previnenie, alebo závažné disciplinárne previnenie, alebo závažné disciplinárne previnenie nezlučiteľné s funkciou sudcu, pretože, ak by išlo o takýto v súlade s ustanovením § 120 ods.1 a nasl. zákona o sudcoch, potom by predseda súdu nerozhodoval o vlastnej kompetencii o uložení disciplinárneho opatrenia. V takejto situácii však nedošlo práve z dôvodu uvedeného predmetného napomenutia a preto nejde o prípad disciplinárneho konania podľa § 120 ods.1 a nasl. zákona o sudcoch. V konečnom dôsledku v písomnom napomenutí sa konštatuje, že subjektívne prietahy sudcu zistené neboli a aj preto bol ustálený záver o postačujúcom postihu formou písomného napomenutia, t. j. formou disciplinárneho opatrenia, nepodaním návrhu na disciplinárne konanie s možnosťou uloženia prísnejšej formy sankcie.

V časti týkajúcej sa napádania formálnych nedostatkov písomného napomenutia, predseda súdu uviedol, že v tomto smere je treba poukázať na to, že ustanovenie § 117 ods.7 zákona o sudcoch neobsahuje predpísané náležitosti a formu písomného napomenutia. Nie je teda možné dospieť k záveru o neplatnosti písomného napomenutia z formálnych dôvodov.

Sudca nesúhlasí s tvrdením, že písomné napomenutie, rovnako ako disciplinárny návrh sa striktne musí riadiť ustanovením § 120 ods.6 zákona o sudcoch, na ktoré dotknutý sudca poukazuje, pretože toto ustanovenie rieši otázku náležitosti, návrhu na začatie disciplinárneho

konania, pričom podotkol, že takýto návrh podaný nebol. Z obsahu písomného napomenutia vyplýva, že skutok, ktorý zakladá disciplinárnu zodpovednosť je v ňom opísaný a nemôže byť zameniteľný, chápe ho aj sudca, ktorý sa nutne musel touto problematikou zaoberať. Za nedostatky v práci menšieho významu môže byť sudca písomne napomenutý mimo rámca disciplinárneho senátu predsedom súdu, čo rozhodne nie je činnosťou, ktorú má na mysli ustanovenie § 119 ods.1 zákona o sudcoch, pretože podľa tohto zákonného ustanovenia disciplinárnu zodpovednosť zisťuje a disciplinárne opatrenia ukladá disciplinárny senát v prípade, že bol podaný návrh na začatie disciplinárneho konania. Zdôraznil, že návrh na disciplinárne konanie podaný nebol.

S takýmto záverom sudca nesúhlasí, pričom poukázal na viacero rozhodnutí disciplinárnych senátov, ako príklad uviedol 2Ds 2/2014, 6Ds 4/2014 a iné. Zdôraznil, že samotné porušenie ústavného práva sťažovateľky konaním konkrétneho súdu samo o sebe ešte nezakladá disciplinárnu zodpovednosť sudcu a nesvedčí ani o tom, že zbytočný priesťah v konaní je v dôsledku nedostatočnej práce konkrétneho sudcu. Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval v náleze objektívne dôvody priesťahov v konaní. Z uvedených rozhodnutí disciplinárnych senátov jednoznačne vyplýva, že konanie podľa § 117 ods.9 z. č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom do 30.6.2017 je disciplinárnym konaním sui generis. Písomné napomenutie ako druh disciplinárneho opatrenia musí spĺňať všetky náležitosti disciplinárneho opatrenia podľa citovaného zákona a substidiárne aj podľa Trestného zákona. Zákon č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom do 30.6.2017 v § 120 ods.8, resp. v § 120 ods.5 cit. zákona účinnom od 1.7.2017 presne určuje, aké náležitosti má mať návrh na začatie disciplinárneho konania. Súčasťou disciplinárneho opatrenia v danom prípade mal byť jedinečný a nezameniteľný opis skutku, z ktorého predseda súdu vyvodzuje disciplinárnu zodpovednosť sudcu. Písomné napomenutie, ktoré mu uložil predseda Okresného súdu X popísané náležitosti neobsahuje, preto sudca nesúhlasí ani s tvrdením, že pochopil skutok, ktorý zakladá jeho disciplinárnu zodpovednosť, nakoľko v písomnom napomenutí nebol konkretizovaný v čom spočíval, kedy sa ho sudca dopustil. Nedostatky v práci menšieho významu bez bližšej špecifikácie, najmä bez určenia dátumu ich konania, resp. nekonania zakladá ich neurčitosť. Na túto skutočnosť poukázal aj v písomnom vyjadrení k Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.5.2017.

Zároveň vzniesol aj námietku premlčania podľa § 151a z. č. 385/2000 Z. z. s poukazom aj na § 118 cit. zákona v znení účinnom do 30.6.2017 a v spojení s § 120 ods.7 cit. zákona, v zmysle ktorého návrh na začatie disciplinárneho konania možno podať na disciplinárnom senáte do 6-ich mesiacov odo dňa, keď sa orgán oprávnený podať návrh dozvedel o disciplinárnom previnení, najviac však do 2 rokov odo dňa spáchania disciplinárneho previnenia, a ak ide o disciplinárne previnenie, ktorého sa sudca dopustil zavineným konaním, ktoré má za následok priesťahy v súdnom konaní, najneskôr do 4 rokov odo dňa spáchania tohto disciplinárneho previnenia.

V závere tohto písomného stanoviska uviedol, že od jeho nástupu na výkon sudcu na Okresnom súde X bol tento súd personálne poddimenzovaný, čo malo za následok neprimerané zaťaženie súdnych oddelení a aj negatívny vplyv na vybavenie napadnutých vecí. V roku 2011 mu bolo pridelených v hlavnej agende 365 vecí a vybavil ich 433 vecí. V roku 2012 mu bolo pridelených v hlavnej agende 324 vecí a vybavil ich 358 vecí. V roku 2013 mu bolo pridelených v hlavnej agende 367 vecí a vybavil ich 314 vecí. V roku 2014 mu bolo pridelených v hlavnej agende 461 vecí a vybavil ich 284 vecí. V roku 2015 mu bolo pridelených v hlavnej agende 955 vecí a vybavil ich 780 vecí, keď rozhodol v 1.078 veciach. V roku 2016 mu bolo pridelených v hlavnej agende 419 vecí a vybavil ich 688 vecí a v roku 2017 mu bolo pridelených v hlavnej agende 307 vecí a vybavil ich 366 vecí. Rozhodoval

v obchodno-právnych a v občiansko-právnych veciach. Okrem hlavnej agendy vybavuje aj polovicu nápadu dedičských vecí aj exekučné veci. Na neprimeranú zaťaženosť opakovane upozorňoval predsedu Okresného súdu X, pričom pracovný čas využíva maximálne, často aj na úkor dovolenky. Málokedy bol práceneschopný.

Predseda Okresného súdu X uložil sudcovi Mgr. E. E. písomné napomenutie dňa 26.júla 2017, ktoré odôvodnil tým, že ako predseda Okresného súdu X zistil, že dňa 27.2.2017 bol Okresnému súdu X doručený Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 391/2016 zo dňa 10.11.2016, v ktorom bolo sťažovateľke M. H. priznané finančné zadost'učinenie v sume 9.000 eur a trovy právneho zastúpenia v sume 435,66 eur z dôvodu, že právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa článku 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu X v konaní vedenom pod sp. zn. 7C 196/2009 porušené bolo.

V Náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky bolo konštatované, že posudzovaná vec síce vykazuje znaky faktickej zložitosti, ako aj to, že sťažovateľka rôznym spôsobom čiastočne prispela k doterajšej dĺžke konania, ale na druhej strane bola objektívne konštatovaná aj neefektívna a nesústredená činnosť okresného súdu, čím došlo k určitým objektívnym priet'ahom vzhľadom na dĺžku konania. Subjektívne priet'ahy sudcu v predmetnom náleze konštatované neboli.

S ohľadom na celkovú, vysokú a neprimeranú zaťaženosť, ako aj napriek tomu, že sudca dosahuje celkovo kvantitatívne výborné výsledky v rozhodovacej činnosti, hľadá sa na neho akoby doposiaľ nebol disciplinárne postihnutý. Vo vyššie uvedenom konaní sudca podľa záverov uvedených v Náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky nedostatočným spôsobom sa koncentroval na vybavovanie vecí, bolo porušené právo sťažovateľky a preto mu predseda Okresného súdu X uložil podľa § 117 ods.7 z. č. 385/2000 Z. z. – o sudcoch a prísediaciach za tieto nedostatky napomenutie. Požiadal ho, aby konal a nedopustil sa zbytočných priet'ahov, v opačnom prípade bude postupovať podľa § 120 a nasl. z. č. 385/2000 Z. z. – o sudcoch a prísediaciach.

Uvedené napomenutie prevzal sudca Okresného súdu X Mgr. E. E. dňa 1.8.2017.

Ústavný súd Slovenskej republiky v Náleze sp. zn. II. ÚS 391/2016 zo dňa 10.novembra 2016 konštatoval, že právo M. H. na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa Článku 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu X v konaní vedenom pod sp. zn. 7C 196/2009 porušené bolo. Okresnému súdu X prikázal, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 7C 196/2009 konal bez zbytočných priet'ahov. M. H. priznal finančné zadost'učinenie v sume 9.000 eur, ktoré jej Okresný súd X je povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu a okresný súd bol povinný uhradiť M. H. trovy konania v sume 435,66 eur na účet jej právnej zástupkyne Mgr. E. S. so sídlom Nové Zámky, do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu a vo zvyšnej časti sťažnosti ústavný súd nevyhovel.

Ústavný súd Slovenskej republiky v Náleze okrem iného uviedol, že zistil zo spisu Okresného súdu X sp. zn. 7C 196/2009, že aj sťažovateľka čiastočne prispela k doterajšej dĺžke konania a to jednak tým, že napriek tomu, že bola v konaní riadne zastúpená, nepredložila okresnému súdu za takú dlhú dobu návrh na začatie konania, ktorý by bol spôsobilým návrhom na rozhodovanie súdu. S dlhými odozvami reagovala na výzvy okresného súdu na doplnenie návrhu, jeho spresnenie, či predkladanie listinných dôkazov, podávaním námietok zaujatosti, či žiadosťami o odročenie pojednávania, resp. svojou

neúčast'ou na súdnych pojednávaniach. Ústavný súd v tejto súvislosti poukázal na to, že síce sťažovateľka bola oprávnená v napadnutom konaní využívať na svoju obranu procesné prostriedky, no o týchto bolo zároveň potrebné rozhodovať, čo podľa názoru ústavného súdu malo vplyv na predĺženie konania a tým aj na doterajšiu dĺžku konania. Napriek tomu procesná aktivita sťažovateľky nemôže ospravedlniť nečinnosť, resp. neefektívnu činnosť okresného súdu a už vôbec nie to, že okresný súd vo veci právoplatne nerozhodol ani po uplynutí 23 rokov od začatia konania. Čo sa týka dĺžky konania, tu ústavný súd uviedol, že jedným hodnotiacim kritériom je aj to, či došlo k porušeniu práva sťažovateľky na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa článku 6 ods.1 Dohovoru, pričom ústavný súd konštatoval, že bol postup samotného Okresného súdu X v konaní, ktoré začalo v roku 1992 konanie, ktoré trvá dlho bez právoplatného rozhodnutia viac ako 23 rokov, čo už samo o sebe z ústavného hľadiska celkom jednoznačne je neprimerané a neospravedlniteľné, a to s ohľadom na skutočnosť, že ústavný súd nepripísal na ťarchu okresného súdu obdobie, v ktorom sa spis nachádzal na krajskom súde z dôvodu podaných námietok zaujatosti, konaní o odvolaní, či už proti uzneseniu o predbežnom opatrení, súdnom poplatku alebo proti rozsudku okresného súdu (ústavný súd poukazuje na to, že krajský súd už trikrát zrušil rozsudok okresného súdu, väčšinou pre nedostatky procesného charakteru a vrátil mu vec na ďalšie konanie). Nakoniec ani obdobie, keď sa spis okresného súdu nachádzal na najvyššom súde z dôvodu podaného dovolania a neskôr na krajskom súde, pretože najvyšší súd zrušil uznesenie krajského súdu sp. zn. 9Co 54/2006 z 28.2.2006 a vrátil vec na ďalšie konanie. Ústavný súd konštatoval aj neefektívnu a nesústreďujúcu činnosť okresného súdu, čím došlo v napadnutom konaní k zbytočným priet'ahom a tým aj k porušeniu práva sťažovateľky na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa článku 6 ods.1 Dohovoru. Ústavný súd konštatoval aj zložitost' napadnutej veci a zohľadnil aj správanie sťažovateľky ako uchádzačky konania a tiež nekonštatoval subjektívne priet'ahy v tomto konaní na strane sudcu. Takéto priet'ahy ústavným súdom neboli zistené.

Sudca na pojednávaní uviedol, že trvá na tom, aby disciplinárny senát rozhodol, že písomné napomenutie je neplatné, pričom zdôraznil, že k priet'ahom v danej veci v konaní z jeho strany nedošlo. V predmetnej veci bolo rozhodnuté trikrát, vec bola na odvolacom aj najvyššom súde. Potvrdil, že konanie je dlhé, ale dĺžku konania spôsobila svojím konaním navrhovateľka, pričom naposledy oznámila úmrtie jednej účastníčky na poslednom pojednávaní, ktorá zomrela v októbri 2017 a návrh na zmenu účastníka podala v tomto období. Zdôraznil, že v napomenutí nie je vymedzený skutok, nie je uvedené, kedy konal, resp. nekonal.

Predseda Okresného súdu X na pojednávaní uviedol, že spis dostal sudca v roku 1994, ktorý nie je doposiaľ právoplatne skončený, ide o dlhé konanie a preto v napomenutí uviedol, že jeho konanie je neefektívne. Jeho rozhodnutie nebolo potvrdené, bolo zrušené odvolacím súdom. Napomenutie sa týkalo nedostatkov v práci menšieho významu s poukazom na § 117 ods.7 z. č. 385/2000 Z. z. - o sudcoch a prísediacich a o zmene niektorých zákonov. Dodal, že z formálneho hľadiska napomenutie neobstojí. Sudca patrí medzi lepších sudcov, ktorý rozhodol veľa vecí.

Podľa § 117 ods.7 z. č. 385/2000 Z. z. - o sudcoch a prísediacich a o zmene niektorých zákonov, nedostatky v práci menšieho významu alebo poklesky v správaní menšieho významu môže orgán, ktorý je oprávnený podať návrh na začatie disciplinárneho konania, vybaviť, ak je to postačujúce aj tým, že sudcu písomne napomenie.

Podľa § 117 ods.8 z. č. 385/2000 Z. z., dotknutý sudca sa môže v lehote 15 dní odo dňa, keď sa dozvie o udelení napomenutia, obrátiť na príslušný disciplinárny senát s návrhom na určenie, že napomenutie je neplatné.

Podľa § 120 ods.5 z. č. 385/2000 Z. z., návrh musí obsahovať meno a priezvisko sudcu, proti ktorému návrh smeruje, opis skutku, pre ktorý sa navrhuje začatie disciplinárneho konania, označenie dôkazov, o ktoré sa návrh opiera, ako aj skutočností, ktoré svedčia o tom, že návrh na začatie disciplinárneho konania je podaný včas.

Podľa § 120 ods.6 z. č. 385/2000 Z. z., opis skutku, pre ktorý sa navrhuje začatie disciplinárneho konania musí s ohľadom na konkrétne okolnosti obsahovať uvedenie miesta, času, spôsobu jeho spáchania, spôsobeného následku, prípadne uvedenie iných skutočností a to tak, aby skutok bol dostatočne konkretizovaný a nemohol byť zamenený s iným skutkom a aby bolo odôvodnené použitie určitého disciplinárneho opatrenia. Návrh tiež obsahuje právnu kvalifikáciu skutku s uvedením príslušného zákonného ustanovenia.

Podľa § 150 ods.2 z. č. 385/2000 Z. z., pri posudzovaní disciplinárnej zodpovednosti sudcu sa primerane použije prvá časť Trestného zákona a na disciplinárne konanie sa primerane použije Trestný poriadok, ak tento zákon neustanovuje inak alebo, ak z povahy veci nevyplýva niečo iné pri posudzovaní.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že predseda Okresného súdu X v písomnom napomenutí, ktoré je možno hodnotiť ako rozhodnutie o disciplinárnom previnení, vo výroku neuvádza, akého konkrétneho porušenia sa sudca dopustil, teda nie je opísaný skutok tak, ako to vyžaduje § 120 ods.5 a 6 z. č. 385/2000 Z. z..

Je vždy nevyhnutné, aby písomné napomenutie vždy poukázalo na konkrétne ustanovenie z povinností sudcu, ktoré svojím konaním porušil. To znamená, že je potrebné uviesť podľa § 117 ods.7 cit. zákona, či sa sudca dopustil nedostatkov v práci menšieho významu alebo pokleskov v správaní menšieho významu, aby mu mohol oprávnený subjekt uložiť písomné napomenutie.

V napomenutí je len odkaz na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 391/2016 zo dňa 10.11.2016, na základe ktorého predseda súdu konal a uložil sudcovi za nedostatky napomenutie, pričom vychádzal zo záverov Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý konštatoval neefektívnu a nesústredenú činnosť okresného súdu, čím došlo k určitým objektívnym priet'ahom vzhľadom na dĺžku konania, avšak subjektívne priet'ahy sudcu, predmetom nálezu neboli konštatované. Pokiaľ by išlo o nedostatky menšieho významu, ktoré je možno sankcionovať písomným napomenutím, musí byť v písomnom napomenutí uvedené, že musí ísť o zavinené konanie sudcu. Vo výroku písomného napomenutia sa neuvádza, ktoré ustanovenie zákona sudca konkrétne porušil, akých nedostatkov sa konkrétne dopustil a v čom spočíva jeho zavinenie. Takéto nedostatky, ktoré uviedol predseda súdu v písomnom napomenutí sudcu, bolo potrebné v napomenutí špecifikovať a v prípade vyvodzovania zodpovednosti za nedostatky, ktoré nie sú špecifikované v konaní sudcu, musia byť v príčinnej súvislosti aj s neefektívnym konaním, napr. s organizáciou práce, nedôslednosťou a podobne. Aj v takýchto prípadoch možno hovoriť o zavinenom konaní sudcu. Naviac Ústavný súd Slovenskej republiky nekonštatoval v Náleze subjektívne priet'ahy na strane sudcu. Existencia nálezu ústavného súdu bez ďalšieho neznamená, že konajúci sudca sa dopustil, či už disciplinárneho previnenia alebo

hoci aj len nedostatkov v práci menšieho významu. Súd ďalej zdôrazňuje, že samotné porušenie ústavného práva sťažovateľky konaním konkrétneho súdu samo o sebe ešte nezakladá disciplinárnu zodpovednosť sudcu a nesvedčí ani o tom, že zbytočný prieťah v konaní je v dôsledku nedostatočnej práce konkrétneho sudcu.

Ústavný súd Slovenskej republiky v Náleze II. ÚS 391/2016 konštatoval objektívne prieťahy v konaní a subjektívne prieťahy sudcu neboli zavinené. Disciplinárny senát nezistil v písomnom napomenutí konkrétne nedostatky u sudcu, ani jeho zavinenie. Toto napomenutie má formálne nedostatky, t. j. nie je vymedzený skutok, disciplinárny senát rozhodol, že písomné napomenutie sudcu dané predsedom Okresného súdu X je neplatné. Disciplinárny senát zdôrazňuje, že vždy je nevyhnutné, aby písomné napomenutie popri konštatovaní niektorého zo zavinení, poukazoval vždy aj na konkrétne ustanovenie z povinnosti sudcu, ktoré svojím konaním porušil. Takéto ustanovenie v napomenutí absentuje. Uvedenie takéhoto údaju je potrebné nielen z pohľadu formálneho, ale i z hľadiska právnej istoty sudcu v súvislosti s jeho disciplinárnym stíhaním, nakoľko povinný nedostatok v práci menšieho významu, či poklesky v správaní menšieho významu, sú pojmami neurčitými a musí byť preto ich výklad spojený s konkrétnym ustanovením týkajúcim sa povinnosti sudcu. V tomto prípade tak, ako disciplinárny senát uviedol už vyššie, nebolo špecifikované, či išlo o nedostatky v práci menšieho významu alebo poklesky v správaní menšieho významu, uvedenie nedostatkov je pojem, ktorý nezodpovedá zákonnému ustanoveniu § 117 ods.7 z. č. 385/2000 Z. z..

Čo sa týka premlčania, ktoré namietal sudca, premlčanie zodpovednosti sudcu za tvrdené disciplinárne previnenie nie je premlčané, lebo predseda súdu sa dozvedel o Náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky dňa 27.2.2017 a napomenutie uložil sudcovi dňa 26.7.2017 (z. č. 385/2000 Z. z. účinný do 30.6.2017).

POUČENIE: Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia, a to prostredníctvom disciplinárneho senátu na odvolací disciplinárny senát.

V Bratislave, dňa 24. apríla 2018

JUDr. Ludmila Škvaridlová
predsedníčka disciplinárneho senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Mgr. Zuzana Dimmelová